

Neden Böyleyim

– BENGÜL.A. · 18 Temmuz 2020

“Sen neden böylesin?” Kaç kez duydum bu soruyu kim bilir! Ah keşke bilebilseydim neden böyle olduğumu. Bilmiyorum işte inanın.

“Ayşe! Hey! Ayşe!” Diye seslenen Meral’in dürtmesiyle kendime geliyorum. Dalıp gitmişim düşünce deryama. Sınıftaymışım meğer. O da yetmiyormuş gibi matematik dersindeymişim.

“Ayşe kalk bakalım ayağa!” Demez mi öğretmen. Çaresiz kalkıyorum tabii.

-Söyle bakalım?

-Neyi hocam?

Uğultulu bir gülme sesi dolduruyor sınıfı.

-Gülmeyin! Susun diyorum size! Sen neden böylesin? Derse bu kadar da ilgisizlik olmaz ki canım! Asalaklar böyle davranır. Evet, sadece asalaklar! Asalak olmak, asalak kalmak mı istiyorsun?

Her seferinde aynı sözleri söyler öğretmenim. Sanki azarlamak için başka cümle kuramaz. Sessiz kalmayı tercih ediyorum.

-Evet çocuklar. Dersimiz bitmiştir. Ödevlerinizi yapmayı unutmayın.

Zil çalınca koştur koştur bahçede alıyoruz soluğu.

-Oturalım mı şurada biraz? Diyor Meral.

-Annem geç kalma dedi.

-Ne olacak sanki? Sadece beş dakika.

-Tamam.

Okulun, yalnızlıktan kupkuru kalmış ağacına sırtımızı veriyoruz yan yana.

Oh havada ne güzel kanka. Diyor Meral.

-Öyle evet.

-Bana bak! Sana bir şey diyeceğim ama kimseye anlatmak yok.

-Tamam de sen. Kimselere söylemem.

-Benden kan geldi. Çok hem de. Bir görsen!

-Nasıl kan? Nerenden?

-Aptal mısın kızım ya? Nereden olacak, oradan!

Aptal gibi bakıyorum kızın yüzüne ki;

-Gerçi sana niye anlatıyorsam? Senin adet olmana çokook var! Diyor.

-Niyeymiş o?

-Cılızsın kızım sen. Gelişmemişsin!

-Hiç de bile! Ben olalı çokook oluyor!

-Uydurma!

-Uydurmuyorum! İstersen anneme sorarsın.

Kaşının birini havalı bir şekilde kaldırıp, uzun saçlarını savuruyor. Sinir olurum Meral'e aslında. Ama okulun en popüler kızı olduğu için hep yanında kalıyorum. Meral'in varlığıyla kendimi kabul ettirebildiğimi hissediyorum.

-Meral, şey diyecektim sana.

-Ne? Söyle!

-Hani Soner var ya!

-Evet, Var. Ve çok yakışıklı değil mi?

-Ben... Şey.

-Soner sana bakmaz. Diyeyim de bil!

-Neden bakmasınmış?

-Çünkü ben öyle istiyorum da ondan canım!

Önüme bakıyorum. Doğru söylüyor. Ben çirkinim. Sivilcelerim var, kilo bile alamıyorum. Kaşlarımı aldırısam bir şeye benzeyeceğim de! Annemin "Olmaz daha bu yaşta ne kaş aldırmasıymış bu!" Sözleri önüme set çekiyor hep.

Meral aniden;

-Hem Soner'le biz öpüştük. Diyor.

-Nasıl?

-Basbayağı!

-Dudaktan mı yani?

-Evet! Tıpkı filmlerdeki gibi!

-Utanmadın mı hiç?

-Neyden? Kimden utanacakmışım? Hem sen daha çocuksun düşünme bunları!

-Çocuk değilim demiştim!

-Hı tabii tabii. Geç oldu kalkalım.

Maviş bahçe kapısında havlayarak karşılıyor beni. Geldiğimi duyan annem, içeriden;

-Kız sen neredesin? Saatten haberin var mı?

-Geldim işte anne!

Annem mutfakta soğan doğruyor, bir taraftan da bana laf yetiştiriyor.

-Büyümedin gitti. Ah be ne zaman akıllanacaksın? Sen neden böylesin?

-Anne sana bir şey soracağım?

-Sor bakalım.

-Meral var ya.

-Eee ne olmuş Meral'a?

-Hiç canım. Ondan çok kan gelmiş.

-Öyle miymiş bak sen!

-Benden de gelir mi?

-Gelir elbette yavrum. Hadi düşünme bunları. Git elini yüzünü yıka, üzerini değiştir.

Ertesi gün okula giderken, Merallere uğruyorum. Zillerine basıyorum. Kapıyı açan annesi;

“Hasta, gelmeyecek okula.” Diyor. Tek başıma yürümeye başlıyorum. Okula kestirme gidebilmek için ağaçlıklı yola giriyorum. Ardımdan birinin geldiğini hissediyorum. Arkama dönünce onu görüyorum. Kocaman, deniz mavisi gözleriyle bana bakıp gülümsüyor. Ben de ona gülümseyecekken tökezleyip yere düşüyorum. Hemen yanıma geliyor.

-Bir şeyin yoktur umarım.

-İyiyim. Teşekkür ederim.

-Yardım edeyim.

Diyerek elini uzatıyor. Avucunu avucumda hissedince, içimi tarif edemeyeceğim tuhaf bir his kaplıyor. Daha önce bilmediğim, yaşamadığım bir şey bu.

-Oturalım mı birkaç dakika? Daha zilin çalmasına var.

Deyip, oturuyorum bir ağacın kenarına. O da hemen yanıma kuruluveriyor.

-Sen Meral'le çok mu yakınsın?

Evet. Biz kardeş gibiyizdir.

Soner yüzüme baktıkça korkuyorum. Kesin beni çirkin buluyor. Öyle ya Meral gibi olamam! Deminden beri gözleri, kaşlarımın ortasında zaten. Of anne! Ne olurdu sanki izin versen? Sivilceli suratıma bakmaya daha fazla dayanamayıp bakışlarını çeviriyor.

-Öyle mi? Meral nasıl? Hastayım, gelemeyeceğim demişti.

Soner? Sence ben güzel miyim? Diyorum aniden.

Benden iki yaş büyük Soner. Nedense bir yaş bile gözüme çok fazla görünür.

-Nereden çıktı şimdi bu soru?

-Çıktı işte!

Öpüşmek nasıl bir his acaba? Bunu Meral denemiş. Benim ondan ne eksikim var ki? Hem sınıftaki kızların hepsi de biliyor! Uydurmuyorlarsa!

Birden Soner'in dudaklarına kenetliyorum dudaklarımı. Gökyüzüne doğru kısa ama unutulmaz bir yolculuğa çıkıyorum.

-Bırak kızım yaa! Deyip. İtiyor beni.

Kulaklarımı sağır edecek derecede uğuldayan bir fırtına çıkıyor o an. Yere çakılıyorum.

-Sen benim tipim değilsin! Sen önce bir kuaföre git! Deyip kahkaha atıyor.

Hıçkıra hıçkıra evin yolunu tutuyorum. Neden böyle oluyor? Neden kimse beni beğenmiyor? Ben neden böyleyim?